

A co dělají pak s lidma, kteří neví, čím chtějí být, a nejsou pak ničím?“ Dědeček byl srandista a jeho černý humor, jímž byl známý, mi tehdy způsobil velmi krušnou chvíli. Ani na moment nezaváhal a bez mrknutí oka odpověděl: „No – co s nima – zastřelí je!“ Myslím, že jsem tehdy asi na chvíli přestala i dýchat, jak strašně jsem se lekla. Zastřelí? To je hrůza!

U oběda jsem se jen nimrala v jídle, což babička přímo nesnášela, a tak mě hned sepsula a dostala jsem dlouhou přednášku o tom, že to za jejich mládí nebývalo, a kdyby byla válka, jak ta by nás naučila vážit si jídla. V ten moment, když babička zmínila válku, jsem upustila příbor a s pláčem utekla do psí boudy.

Dědovi to asi došlo, že mě vystrašil víc, než měl, a došel mi to všechno hezky vysvětlit. Plakala jsem tehdy pejskovi Punťovi do kožichu, ale když mě děda asi po dvanácté ujistil, že nikdo nikoho střílet nebude, a už vůbec ne za to, že neví, čím chce být, dala jsem si říct a z boudy jsem vylezla.

Svému dědečkovi ale vděčím za spoustu jiných věcí. A to v dobrém. Myslím, že tak nějak cítil, že si připadám poněkud ztracená. Hanička měla jasno – ta už měla své záliby a kamarády a věděla jistě, kam směřuje. Chtěla se stát profesionální tenistkou nebo cyklistkou. A tak vše podřizovala právě těmto svým cílům. A my, celá rodina, samozřejmě s ní. Jako sparing partnera si většinou zvolila mě, nebo jsem jí byla spíš přidělena. Na kurtu jsem fungovala spíše jako odrážec a sběrač míčků. To docela ušlo. Ale kolo bylo pro mě ještě mnohem horší!

Na prázdninách u babičky a dědy jsme hodně času trávili také s našimi bratrance. Oba kluci byli – tak jako Hanička – na rozdíl ode mě velmi sportovně založení. A tak zpravidla vymysleli nějakou túru na kolech, bruslení nebo alespoň fotbalový zápas. Nikdo z nich si vůbec neuměl představit, jak jsem se u toho natrápila!

Nejen že jsem byla ze všech nejmladší a nejmenší, takže kamkoliv utíkali, já jsem je vždy jen stěží a s vyplazeným jazykem dohonila. Vymýšleli samé bojové a sportovní hry, což pro mě byla naprostá noční můra. Ale než sedět s babičkou v kuchyni a škrábat brambory, to jsem raději byla s nimi venku.

Když kluci zjistili, že neumím jezdit na kole, hodlali ihned zjednat nápravu. Řekli, že oni vědí, jak mě to naučit, protože přesně takto se na kole naučili jezdit oni. Neměla jsem tedy důvod jim nevěřit a moc jsem se na tom čertovském stroji chtěla naučit, protože jsem jinak musela stále běhat za nimi nebo být odkázaná na to, že mě někdo z nich vezme na „štangli“ nebo na „sic“ vzadu – tedy na nosič. A tohle také nebývalo bez rizika. Na štangli to strašně drkotalo. Tehdy navíc nebývaly tak hladké a rovné silnice, ale všude byla spousta štěrku, kamínků, a to to drncaloooo-o-o-o!!!

K jízdě vzadu na „sicu“ jsem už také měla vážné a podložené obavy. Hanička mě tak jednou hezky vyvezla na svém kole a sama se zdviženými nohama projela vysokou trávou plnou kopřiv. Mně to ale zapomněla říct, a jelikož jsem před sebe a přes ni nic neviděla a taky jsem byla důvěřivé telátko, nohy jsem měla volně svěšené a schytala jsem to naplno. Nohy až po stehna jsem pak měla dva dny v jednom ohni a samý puchýř a musela jsem to chladit hromadou mokrých ručníků. Takže mé odhodlání naučit se na kole bylo spíše kvůli mé vlastní bezpečnosti a zachování pevného zdraví.

Kluci mi tedy pro mou první jízdu zapůjčili jedno ze svých kol. Bylo už dost opotřebované, ale prý to na začátek stačí. Postavili mě na kopec a pak do mě strčili. Ostatní se tak možná jezdit naučili – já nikoliv. Skončila jsem v nejbližším šípkovém keři, podrápaná a odřená, vypadala jsem jako po napadení smečkou zdivočelých koček.

Na kole jsem se ale stejně naučila jezdit. Hezky pomalu a sama. A než si pro nás rodiče k babičce a dědovi přijeli, už jsem vesele jezdila a byla na sebe patričně hrdá. Ale stejně už mi ta nálepka cyklistického nemehla zůstala. A nešikovnost v jakémukoliv sportu už mi pak tak nějak byla přiřknuta a to už mi také zůstalo. Přesto, že jsem v budoucnu jezdila na koni, hrála volejbal nebo tancovala. Tatínek vždy tvrdil: „No, ty prostě nejsi sportovní typ.“

Ale právě dědeček si asi jako jediný všiml, že mě to trápí, a tak se rozhodl mi ukázat nějaké nové možnosti a trochu mě popostrčit. A že se mu to tedy povedlo – a hned napoprvé!